

РЕШЕНИЕ

№ 1147

гр. София, 20.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Елица Райковска

Георги Бозуков

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **13301** по описа за **2019** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба, подадена от П. П. Б., ЕГН [ЕГН], чрез адв. А. И.-САК срещу решение № 243127 от 14.10.2019 г., постановено по НАХД № 13809/19 г. на СРС, Наказателно отделение, 11 състав, с което е потвърден Електронен фиш на СДВР Серия К № 2095557/18.05.2018 г., установено с автоматизирано техническо средство, с което на основание чл. 189, ал. 4, във връзка с чл. 182, ал. 2, т. 4 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 300 лева за нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Жалбоподателят твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение на закона и при съществени нарушения на процесуалните правила. Посочва, че има нарушение на чл. 57 от ЗАНН, както и че липсва дата, място и надлежно описание на извършеното нарушение. Твърди, че не са представени доказателства за техническа годност на автоматизираното техническо средство и не е отразено в какъв режим е работела системата за видеоконтрол. Сочи, че не са налице категорични данни за точното лице, на което следва да бъде ангажирана административната отговорност. Моли съда да отмени решението на СРС, а с него и процесния електронен фиш.

В съдебно заседание, жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“ към

СДВР не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна. Касационната жалба е допустима - срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, от компетентен съд, в рамките на правомощията му. Постановено е в съответствие с приложимите материално-правни норми. Не е налице съществено нарушение на процесуалните правила. Съдът намира за неоснователни наведените касационни основания.

От фактическа страна СРС е приел, че на 18.05.2018 г., в 14:16 ч. жалбоподателят управлявал МПС – „Пежо 207“, ДК [рег.номер на МПС] в [населено място], по [улица], с посока на движение от пътен възел „К.“ към [улица], като при паркинг „Н.“ се движел със скорост на движение от 121 км/ч, при разрешена такава от 90 км/ч. Нарушението било установено и заснето с техническо средство за видеоконтрол S. L. E. 400 № 003059047B66, представляващо одобрен тип автоматизирана система, която към момента на нарушението била преминала преглед за техническа изправност.

От приобщеното по делото удостоверение за техническа изправност на техническото средство е видно, че редуцирането на скоростта от 125 км/ч., отчетена в паметта на техническото средство, на 121 км/ч е в съответствие с посочената в удостоверението допустима грешка при измерване на скоростта с техническото средство.

От правна страна СРС е приел, че при ангажиране на административно наказателната отговорност на П. П. Б. не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до опорочаване на производството и ограничаващи правото на защита на лицето. По делото са събрани писмени доказателства, въз основа на които правилно СРС е достигнал до описаните фактически констатации.

Съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗДвП - водачите на ППС са задължени да съобразяват скоростта на движение на управляваните от тях превозни средства с максимално разрешената за движение в населено място.

Правилни са изводите на СРС, че електронният фиш е издаден от компетентен орган и в рамките на неговите правомощия и компетентност, съгласно ЗАНН и ЗДвП и че съдържа всички необходими реквизити, тъй като не носи подпис на издателя си, поради което въпросът за компетентността на определено лице не се поставя. В него следва да бъде отразена само структурата на МВР, на чиято територия е установено нарушението, което е сторено. ЕФ отговаря на изискванията на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, установяваща вида на данните, които следва да бъдат вписани в него и съответства на утвърдения от Министъра на вътрешните работи образец. Съгласно чл. 189, ал. 4 от ЗДвП електронният фиш съдържа данни за: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката или мястото на доброволното й

заплащане. Всички тези реквизити се съдържат в процесния електронен фиш – мястото на извършване на нарушението е описано подробно, посочена е разрешената скорост, както и установената такава на движение на процесното МПС.

Настоящата съдебна инстанция напълно споделя изводите на СРС, че с оглед на установеното по делото, визирайки забраната за движение в извън населено място със скорост над 90 км/ч, жалбоподателят е управлявал автомобила си със скорост от 31 км/ч над допустимата – законосъобразно е прието с обжалвания електронен фиш, че същият е осъществил умишлено състава на административното нарушение по чл. 182, ал. 2, т. 4 от ЗДвП, предвиждащ към датата на извършване на нарушението наказание глоба от 300 лв. за нарушаване на забраната по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В допълнение, касационната инстанция намира, че в приложеното по делото писмо от Български институт по метрология е указано, че под № 4823 е вписана стационарна видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения тип S. E. 400, производство на „S. AG O.“, A., която е одобрена и вписана в регистъра на 06.10.2009 г., със срок на валидност на одобрения тип до 06.10.2019 г.

Въз основа на тези мотиви касационната инстанция счита, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от Административно-процесуалния кодекс, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 243127 от 14.10.2019 г., постановено по НАХД № 13809/2019 г. на СРС, Наказателно отделение, 11 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1